

"... határtalanul megnövelte irántam érzett szeretetét"

A katolikus egyház öt parancsolata között van, hogy évente gyónjal és legalább húsvéti időben áldozzál. Az Egyház parancsai, mint Isten parancsai, az emberért vannak, szeretetből, ahhoz a szeretethez hasonlóan, ahogy gyermekeinknek is megparancsolunk mindent, ami a javukra, testi és lelki egészségükhöz elkerülhetetlen.

A következő kis történet a gyermek Gandhiról elmélkedésre serkenthet Isten bűnöket eltörlő hatalmáról és végtelen megbocsátó szeretetéről.

A történet a bevezetővel és magyarázó résszel **Szabó Miklós Xavér OFM** (ferences szerzetes) **Megbocsátás a Bibliában** c. jegyzetéből való.

A megbocsátást csak az tudja megérteni, aki már átélte a megbocsátottságot.

Nem rituális értelemben vett gyónásról lesz itt szó, ám annak elemeit lehetetlen nem észrevenni (vallomás, nem számítható őszinteség, bűnbánattal teli igénylése a bocsánatnak, erős elhatározás).

Gandhi nem bánat vagy megbánás nélkül igényli a bűnbocsánatot ...

Önéletrajzában arról beszél, hogy 15 éves korában aranyat lopott ki bátyja karkötőjéből.

Lelkiismerete arra indította, hogy megvallja bűnét apjának.

Szóban nem merte elmondani, ezért elhatározta, hogy levelet ír neki, amelyet reszkető kézzel nyújtott át, és amelyben töredelmesen megvallotta bűnét, büntetést kért magának, végül ígéretet tett, hogy a jövőben nem követ el semmiféle hasonlót.

"Apám elolvasta a levelet, és gyöngyszemek peregtek alá orcáin, megnedvesítette a papirostról. Egy pillanatra gondolataiba merülve behunyta a szemét, aztán eltépte a levelet. Amíg olvasott, felült az ágyban. Most újra visszafeküdt. Én is sírtam. Láttam, hogy apám szenved. Ha festő lennék, ma is le tudnám festeni ezt a jelenetet, olyan elevenen él bennem.

A szeretet ama gyöngyszemei megtisztították szívemet, és lemosták rólam a bűnt. Csak aki maga is tapasztalt ilyen szeretetet, csak az tudja, mi ez. [...]

Apámnak nem volt természetes vonása az ilyen fennkölt megbocsátás. Azt hittem, haragudni fog, kemény szavakkal illet, és öklével veri a homlokát. De olyan csodálatosan békés volt – s azt hiszem, ezt tiszta vallomásomnak köszönhettem. A bűnbánat legtisztább formája, ha becsületesen megvalljuk a történeteket annak, akinek joga van meghallgatni az ilyen vallomást, s megfogadjuk, hogy a bűnt soha többé nem követjük el. Tudom: vallomásom tökéletesen megnyugtatta apámat, és határtalanul megnövelte irántam érzett szeretetét."

A széttépett levél emlékeztet bennünket Szent Pál Kolosszeikhez írott levele részletére, ahol a szövegben szereplő cheirografon görög szó („kézzel írott okmány”) egyetlen egyszer fordul elő az egész Újszövetségben. Ez a kifejezés bevezeti az adós és a hitelező fogalmát, melyet gyakran arra használnak az Ószövetségben és az Újszövetségben, hogy az Isten és az emberiség közötti kapcsolatot ecseteljék vele.

"Titeket, akik halottak voltatok vétkeitekben [...], Isten Krisztussal együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétküncet. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára." (Kol 2,13-14)

Könyörgés: Kérünk Urunk, indítsd fel bennünk a bűnbánatot, hogy a nagyböjti szent időben gyermeki bizalommal álljunk a mindannyiunkat atyai megbocsátással váró Isten elé azért, hogy lelkünket új és ünnepi ruhába öltöztesse és Húsvétkor ujjongó szívvel örvendezzünk Jézus Krisztus Feltámadásán!